

7

Ще видимъ! Днешното последно заседание затварямъ.

— „И добре ще сторишъ!“ Мълчаливъ до него мигъ стояхъ и въ разговоръ живъ не вмесенъ, изведнъжъ Сокола се обади: „Единъ на другото очите съ думи вади... Решено! И така, азъ мисля, най-добре!“ И къмъ Младена се тъй някъкъ си той взре особно, кивна му, чевърсто мигомъ стана, и заговори му, като пръзъ кръстъ го хвана и съ него заедно излезе. Бяха те другари, не отъ днесъ и вчера: отъ дете Токола знаеше Младена, сдругарени отпосле и въ Москва, и всички промени въ живота заедно делили следъ това, — откакъ военното училище въ Москва напуснаха

— „Все тъй нетърпеливъ и сприха като барутъ!“ — така започна той изтихо: „Два остри камъка — и пушатъ искри. Ти, отъ тебе първи пътъ не чувамъ тезъ хорти... Знамя! Ти предъ мене се за туй неделей запъва. Търпенъ спасенъ. Потрай! Ще видимъ тепърва... Зарана ази пакъ отивамъ, знаешъ самъ... Не бързай тукъ, додето дода трай, — ще вимъ...“ Въ разговоръ все тъй, къмъ горний край нататъкъ бързайки, другарите завиха.

А съ болка на душа, следъ препирнята лиха, единъ се подиръ другъ разидоха отъ тамъ събраните, изъ пътъ разделенъ, всякой самъ и всякой на душа со тежка скрита мъка. Ей приближава день, а распрята недъга подяда делото... Съ какво ли най-накрай ще ни изварди тя и ненадейно сами?!

да бъде мерзъ възъ въпроса и правенъ
нидеи му прекъснъ въ мигъ вентко фика
за всяка работа се хубва помълика.
ва, да!